

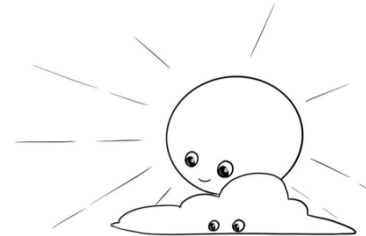
A hősök is sírnak

Kifestőkönyv

Szerző: Alicja Safarzyńska-Płatos
Illusztrációk Ksenia Potępa
Fordította Kinga Erdős
Szerkesztette Anna Safarzyńska-Gemra

Az Eurochild tervezte
Scan the QR code for other languages!

A hősök is sírnak

Kifestőkönyv

Gyönyörű idő volt, jött a tavasz. A madarak fészket építettek fiókáiknak. A fák a meleg szellő ütemére táncoltak.

Bummm! Hirtelen szörnyű zaj harsant át az erdőn. A Kisegér mamája meleg bundájába burkolózott.

– Félek – szipogta.

– Én is – felelte a Mama, – de nézd meg, milyen puha bundánk van, és milyen jól esik egymáshoz bújni.

Máris jobban érezzük magunkat.

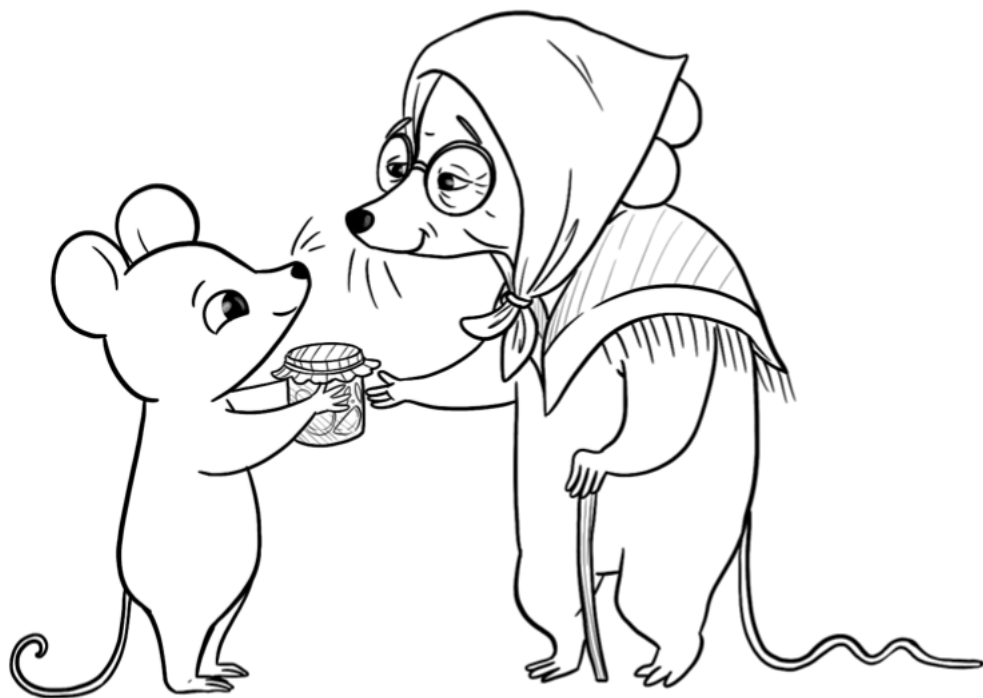
A Kisegér letörölte a könnyeit, és még szorosabban megölelte a mamáját.

Főzzünk borscsot – mondta Mama. – Nem rajtunk múlik minden, ami körülöttünk történik, ezért foglaljuk el magunkat valamivel, amire van befolyásunk.

A Kisegér segített a Mamájának megpucolni a zöldségeket, a sárgarépát pedig igyekezett minél egyenletesebben felszeletelni. Nagyon jó volt a Mamával főzni. Mintha megszűnt volna az erdőben morajló zaj.

Később Mama üvegekbe töltötte a még forró borscsot, és együtt vitték el a szomszédokhoz, akik szintén féltek a baljós hangzavartól. Mindenki jobban

érezte magát egy kis meleg borsccsal a pocakjában.

– Drágám, csomagold össze a dolgaidat, egy biztonságosabb otthont kell keresnünk – mondta a Mama.

– Nem akarok, Mama, a szobámban akarok maradni

– cincogta szomorúan az Egérke.

– Értem, édesem – mondta Mama. – De néha olyasmit is meg kell tennünk, amihez nincs kedvünk.

A Kisegér elsírta magát. Csak a szeretett nyusziát vihette magával, a többi kedvenc játékát és könyveit ott kellett hagynia. De Mama erősen megszorította

a kezét.

– Csak dolgokról van szó, édesem – mondta meleg hangon. – Mindent meg lehet vásárolni, újjáépíteni, az a fontos, hogy egymásnak meglegyünk.

– Miért nem jön velünk apa? – aggódott az Egérke.

– Apa egy hős – mondta a Mama. – Meg kell védenie az erdőnket, hogy legyen majd hová visszatérnünk. Ő erős és bölcs, gondolatban mindvégig velünk lesz.

– De azt akarom, hogy jöjjön velünk! Sírt az Egérke.

– Én is, de vannak dolgok, amelyekért érdemes

küzdeni. Még akkor is, ha emiatt le kell mondani a szép dolgokról. Ezt hívják bátorságnak – amikor olyasmit teszel, amitől félsz és egyáltalán nem akarsz. A hősök nagyon bátrak, mert a félelmük ellenére cselekszenek.

– Én is hős vagyok. Félek, de veled megyek – cogta az Egérke. Hátára dobta nagy batyuját, majd segített Mamának is az ő hátizsákjával.

– Ez igaz! mosolyodott el a Mama. – Több erőd és bátorságod van, mint gondolnád! De ne feledd, a hősöknek is vannak érzéseik, így ha sírni támad ked-

**ved, sírj, és ha nevetni szeretnél – neved hangosan!
Mama és az Egérke továbbmentek. Erős szél fújt,
és néha nehéz volt menni, de útközben találkoztak
más barátságos egerekkel, akik segítettek nekik a
hátizsákot cipelni, vagy teával kínálták őket. Ez erőt
adott nekik, érezték, hogy nincsenek egyedül.
– Mama, hol fogunk lakni? – kérdezte Egérke. – Nem
tudom, drágám – válaszolta Mama. – De együtt kibír-
juk. Sok jó van a világon, és minden vihar után kisüt
a nap, ne feledd.**

Bár az út nehéz és fárasztó volt, az Egerek végre

kiérttek egy tisztásra. Itt sütött a nap és nem lehetett hallani a dübörgő erdőt.

Hirtelen furcsa, hosszúkás fejek bújtak ki a környező füvek és bokrok mögül. A kiséger a Mama mögé bújt.

– Mama, kik ezek? – kérdezte ijedten. – Miért néznek ki másként mint mi, miért nem értem, amit mondanak?

– Ők a cickányok, Egérkém – nyugtatta meg a Mama.

– Mezőkön és réteken élő egerek. Különböznek tőlünk, de próbáljuk meg, hátha sikerül velük szót érteni.

A cickányok kíváncsian figyelték a Mamát és az Egérkét, majd különféle magokat, gabonákat és olyan élelmeket kezdtek nekik kínálni, amelyeket Egérke még sosem látott.

– Próbáld ki – Mama adott Egérkének egy darabot a furcsa magból.

Az Egérke eleinte nem akarta megenni, de eszébe jutott apa, és hogy a hősök néha olyasmit is tesznek, amit nem szeretnének.

Egész finom – cincogta Mamának, miközben leharpott egy kis darabot. – Más, mint otthon, de meg le-

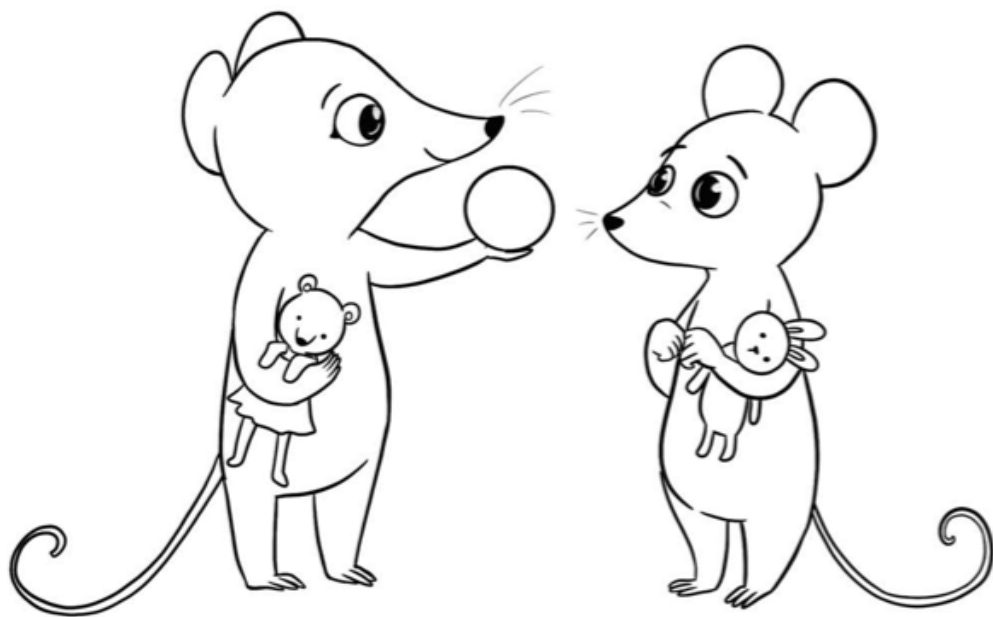

het enni.

A cickányok meghívták az egereket az otthonukba. Volt egy kis odújuk ahol ugyan csak egy ágy volt, de így legalább Egérke állandóan a Mama közelében lehetett.

– Inkább a mi házunkat választanám – cincogta Egérke mamáját ölelve.

– Én is – sóhajtott Mama. – Nagyon szeretem a házunkat, és aggódom, hogy ép e még. De nézd, utazásunknak köszönhetően megismerhettük a kedves cickányokat és új dolgokat próbáltunk ki.

Egérke tudta, hogy a Mamának igaza van, de belül mégis szomorú volt. Hiányzott neki az otthona és az apukája. De hisz a hősöknek is hiányozhatnak dolgok!

Mama és Egérke a Cickányoknál vendégeskedtek. Az Kiscickány megosztotta a játékait és a ruháit az Egérkével. Az egész család nagyon segítőkész volt. Egérke mégis kényelmetlenül érezte magát, amikor a Cickány játékaival játszott, és nem a saját ruháiban sétált.

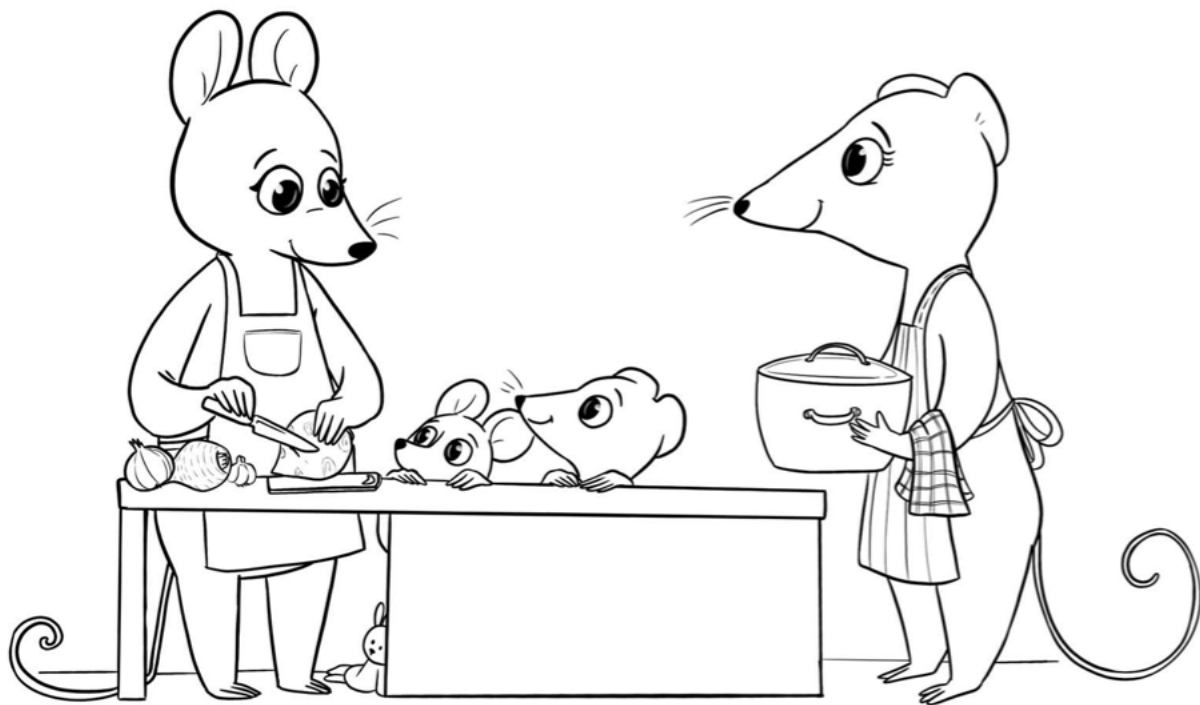
– Tudom, hogy most nehéz neked – mondta Mama, amikor Egérke elárulta neki bánatát. – Néha van ily-

en, és nem tehetünk ellene semmit. Én is szeretnék otthon lenni apával, és a saját dolgaimat használni. Egérke észrevette, hogy könnyek csorognak le Mama arcán. A batyujából elővett egy fényképet apáról, amit mindig magánál hordott.

– Mama! – cincogott. – Te is egy hős vagy! Tudod mit, tegyük azt, amit meg tudunk, és ne gondoljunk arra, amit most nem lehet megtenni. Főzzünk egy borscsot a Cickányoknak.

Így is tettek. Amikor a borscs elkezdett bugyogni a tűz fölött, és az illata bejárta az egész odút, egy kis

**cickány szaladt be a konyhába, mamája nyomában.
Hamarosan mindenki kicsit boldogabb lett.**

– Amikor mindennek vége lesz, segítünk újjáépíteni az Erdőt. – mondta a kis Cickány. – Sok magunk van, melyekből gyönyörű fák fognak nőni. Megint hintázni fognak a szélben, a madarak pedig fészket építenek belőlük. Bár Egérke nem mindig értette, amit a Cickány mond, de most könnyen kitalálta mit jelentettek a szavai.

